

Preklad tejto stránky bol vytvorený strojovým prekladom [Prepojenie]. Strojové preklady môžu obsahovať chyby, ktoré môžu znížovať ich zrozumiteľnosť a presnosť. Ombudsman nenesie žiadnu zodpovednosť za prípadné nezrovnalosti. Ak potrebujete najaktuálnejšie informácie a chcete mať právnu istotu, pozrite si zdrojovú verziu, ktorá sa nachádza na uvedenom odkaze angličtina. Ak potrebujete viac informácií, prečítajte si dokument o našej [jazykovej politike a politike prekladu](#) [Prepojenie].

Rozhodnutia vo veci 2161/2011/ER - Prístup k listom zaslaným vláde členského štátu

Rozhodnutie

Prípad 2161/2011/ER - Otvorené dňa 30/11/2011 - Rozhodnutie z dňa 19/12/2012 - Dotknutý orgán Európska centrálna banka (Nie je oprávnenie na ďalšie informácie) |

Sťažovateľ, taliansky občan, požiadal o prístup k listu, ktorý Európska centrálna banka (ďalej len „ECB“) zaslala v lete 2011 talianskej vláde v súvislosti s krízou štátnych dlhopisov, ktorá ovplyvnila niektoré štáty eurozóny. ECB odmietla sťažovateľovu žiadosť, argumentujúc v zásade tým, že poskytnutie listu by znemožnilo uplatňovanie peňažnej a hospodárskej politiky, podľa ktorej musí byť ECB schopná udržiavať s členskými štátmi dôvernú komunikáciu. ECB trvala na svojom stanovisku, hoci isté významné talianske noviny tento list medzičasom zverejnili.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ombudsmanovi tvrdil, že ECB mu neoprávnene odoprela prístup k požadovanému dokumentu, a žiadal, aby mu ECB buď poskytla prístup k listu, alebo uviedla primerané dôvody svojho rozhodnutia.

ECB vo svojom stanovisku opísala obsah listu. Okrem toho uviedla, že zverejnenie listu vo významných talianskych novinách je nerelevantné, keďže samotná banka list nezverejnila a jeho zverejnenie ani nepovolila.

Ombudsman zistil, že ECB vo svojom stanovisku dostatočne vysvetlila sťažovateľovi svoje dôvody. Na základe kontroly listu zistil, že jeho zverejnenie by skutočne mohlo ohroziť verejný záujem, pokiaľ ide o uplatňovanie peňažnej a hospodárskej politiky. Pokiaľ ide o to, že list zverejnili významné talianske noviny, ombudsman zhodnotil stanovisko ECB ako odôvodnené. Ombudsman vzhľadom na dôvody, ktoré ECB uviedla na podporu svojho rozhodnutia, dospel k záveru, že ďalšie vyšetrovanie nie je opodstatnené. Banke však predložil poznámku, v ktorej ju vyzval, aby transparentnosť naďalej vnímala nielen ako povinnosť zo zákona, ale aj ako príležitosť zlepšiť vlastnú legitímnosť v očiach občanov.

O okolnostiach, ktoré viedli k podaniu sťažnosti

1. Sťažovateľ 12. augusta 2011 predložil Európskej centrálnej banke (ďalej len „ECB“) žiadosť o prístup k dokumentom. Sťažovateľ požiadal o prístup k listu, ktorý ECB zaslala talianskej vláde začiatkom augusta 2011 v rámci krízy štátneho dlhu, ktorá postihla niektoré krajiny eurozóny (ďalej len „list“).
2. Dňa 7. septembra 2011 ECB žiadosť sťažovateľa zamietla. Uviedol, že v súlade s článkom 4 ods. 1 písm. a) druhou zarážkou rozhodnutia ECB o prístupe verejnosti k dokumentom [1] sa prístup k listu musí zamietnuť, keďže zverejnenie by narušilo ochranu verejného záujmu, pokiaľ ide o menovú a hospodársku politiku Únie alebo členského štátu. Zverejnenie listu by predovšetkým oslabilo účinnosť posolstiev ECB členským štátom ako nástroja na podporu prostredia, ktoré prispieva k obnoveniu dôvery investorov vo finančné trhy. ECB poukázala na to, že táto otázka je mimoriadne dôležitá pre plynulý priebeh menovej politiky. Sťažovateľa tiež informoval, že môže predložiť opakovanú žiadosť svojej výkonnej rade.
3. Dňa 28. septembra 2011 sťažovateľ predložil Výkonnej rade ECB opakovanú žiadosť. Nasledujúci deň sa opäť obrátil na ECB a poznamenal, že list bol uverejnený vo významných talianskych novinách.
4. Dňa 20. októbra 2011 ECB opakovanú žiadosť zamietla, keďže sa domnievala, že predtým uplatnená výnimka bola uplatniteľná. ECB sa domnieva, že zverejnenie listu „*by mohlo ovplyvniť efektívnosť správ, ktoré ECB môže adresovať*“ členským štátom s cieľom podporiť priaznivé podmienky pre plynulý priebeh menovej politiky. ECB ďalej zdôraznila, že musí byť schopná odovzdávať príslušným a úprimným posolstvám vnútroštátnym a európskym orgánom spôsobom, ktorý považuje za najúčinnnejší, aby slúžil verejnému záujmu, pokiaľ ide o menovú politiku. Okolnosti si môžu vyžadovať najmä neformálnu a dôvernú komunikáciu. V prejednávanej veci bolo cieľom dôverného oznámenia vytvoriť prostredie, ktoré by viedlo k obnoveniu dôvery medzi investormi na finančných trhoch. ECB informovala sťažovateľa o opravných prostriedkoch, ktoré má k dispozícii v súlade s článkami 228 a 263 ZFEÚ [2].
5. Sťažovateľ sa 26. októbra 2011 obrátil na európskeho ombudsmana.

Predmet vyšetrovania

6. Ombudsmanka začala vyšetrovanie týchto obvinení a tvrdení.

Obvinenie:

ECB protiprávne zamietla sťažovateľovi prístup k požadovanému dokumentu.

Nárok:

ECB by mala udeliť prístup k požadovanému dokumentu a/alebo poskytnúť sťažovateľovi primerané odôvodnenie svojho rozhodnutia.

Vyšetovanie

7. Dňa 30. novembra 2011 ombudsman postúpil sťažnosť prezidentovi ECB s výzvou na predloženie stanoviska k uvedeným tvrdeniam a nárokom. Pri tejto príležitosti ombudsman tiež informoval prezidenta ECB, že si želá nahliadnuť do spisu banky týkajúceho sa sťažnosti.

8. Dňa 1. februára 2012 útvary ombudsmana skontrolovali spisy ECB týkajúce sa sťažnosti. Správa o inšpekcii bola postúpená sťažnosti na prípadné pripomienky. Sťažovateľ nedostal žiadne pripomienky k správe.

9. ECB predložila svoje stanovisko k sťažnosti 28. februára 2012. Ombudsman postúpil stanovisko sťažovateľovi na prípadné pripomienky, ktoré zaslal 10. mája 2012.

Analýza a závery ombudsmana

A. Podozrenie, že ECB protiprávne zamietla sťažovateľovi prístup k požadovanému dokumentu a súvisiacemu nároku

Argumenty predložené ombudsmanovi

10. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukázal na judikatúru Súdneho dvora a Všeobecného súdu týkajúcu sa prístupu k dokumentom, aby tvrdil, že ECB platne neodôvodnila svoje rozhodnutie zamietnuť prístup k listu. Sťažovateľ tiež zdôraznil, že po uverejnení listu novinami sa dôvody, na ktoré sa odvoláva ECB na odmietnutie prístupu, a najmä ochrana účinnosti jej správ členským štátom, už neuplatňujú.

11. ECB vo svojom stanovisku vysvetlila, že list bol zaslaný talianskej vláde v auguste 2011. Je to prísne dôverné oznámenie prezidenta ECB adresované talianskemu premiérovi, v ktorom sa vyjadrujú *obavy ECB v súvislosti s vtedy mimoriadne vážnou a zložitou situáciou talianskeho hospodárstva a dôsledkami na stabilitu eurozóny a vyzývajú taliansku vládu, aby rozhodne a urýchlene prijala potrebné opatrenia na posilnenie rastového potenciálu a zabezpečenie fiškálnej konsolidácie*. Tieto opatrenia by mali posilniť potenciálny rast, zabezpečiť udržateľnosť verejných financií a zlepšiť efektívnosť administratívy. Cieľom ECB bolo chrániť *integritu a účinnosť svojej menovej politiky v najlepšom záujme občanov eurozóny*.

12. ECB sa domnievala, že zverejnenie listu by narušilo ochranu verejného záujmu, pokiaľ ide o menovú politiku Únie. ECB okrem toho uviedla, že *„je veľmi dôležité, aby sme mohli európskym a vnútroštátnym orgánom eurozóny sprostredkovať relevantné a úprimné posolstvá spôsobom, ktorý sa považuje za najúčinnjší na to, aby slúžil verejnému záujmu, pokiaľ ide o plnenie jej mandátu“*. V prípade potreby to zahŕňa možnosť zasielania neformálnych alebo dôverných správ.

13. ECB ďalej uviedla, že skutočnosť, že list bol uverejnený vo významných talianskych novinách, je irelevantná, pretože samotná banka nezverejnila ani nepovolila uverejnenie listu, ktoré bolo získané bez povolenia ECB. ECB poukázala na to, že ak by bola povinná poskytnúť verejnosti prístup k dôvernému dokumentu, ktorý bol nezákonne sprístupnený treťou osobou, bola by nútená *ex post* súhlasiť s nezákonným zverejnením dokumentu, výsledkom by bolo povzbudenie tretích strán, aby zverejňovali dôverné dokumenty bez povolenia a potom žiadali o schválenie prostredníctvom pravidiel o prístupe k dokumentom. ECB tiež pripomenula, že jej stanovisko k tejto otázke je v súlade s judikatúrou Všeobecného súdu [3].

14. Pokiaľ ide o dôvody uvedené v jej vyhlásení o zamietnutí prvotných a opakovaných žiadostí sťažovateľa, ECB ich považovala za primerané. Odkázala na judikatúru Súdneho dvora a Všeobecného súdu, podľa ktorej by sa odôvodnenie malo posudzovať od prípadu k prípadu *„s odkazom nielen na jeho znenie, ale aj na jeho kontext a na celý súbor právnych predpisov upravujúcich dotknutú oblasť“* [4]. Odôvodnenie sa nemusí zaoberať všetkými relevantnými skutkovými a právnymi otázkami. ECB vo svojich listoch sťažovateľovi nemohla uviesť viac dôvodov, prečo by zverejnenie narušilo chránený záujem, pretože by to znamenalo *„častočné zverejnenie obsahu listu“*.

15. ECB sa napokon odvolala na judikatúru Súdneho dvora týkajúcu sa širokej miery voľnej úvahy inštitúcií EÚ pri posudzovaní toho, či by zverejnenie dokumentov ohrozilo záujmy chránené článkom 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 [5]. To isté by sa malo vzťahovať na ECB pri posudzovaní výnimiek stanovených v článku 4 ods. 1 písm. a) rozhodnutia ECB/2004/3. ECB sa domnievala, že *„dodržala uplatniteľné procesné pravidlá vrátane povinnosti odôvodnenia a že jej posúdenie verejného záujmu nie je poznačené zjavne nesprávnym posúdením ani zneužitím právomocí“*.

16. Vo svojich pripomienkach sťažovateľ uviedol, že už predložil svoje argumenty a dôveroval rozhodnutiu ombudsmana.

Posúdenie ombudsmana

17. Článok 4 ods. 1 písm. a) druhá zarážka rozhodnutia o prístupe verejnosti k dokumentom ECB stanovuje: *„ECB odmietne prístup k dokumentu, ak by sa jeho zverejnením porušila ochrana: a) verejný záujem, pokiaľ ide o: ... finančná, menová alebo hospodárska politika Spoločenstva alebo členského štátu“*. Táto výnimka zo všeobecného pravidla prístupu verejnosti k dokumentom je totožná s výnimkou uvedenou v článku 4 ods. 1 písm. a) štvrtej zarážke

nariadenia č. 1049/2001.

18. Je teda potrebné posúdiť, či ECB v čase zamietnutia opakovanej žiadosti i) mohla usudzovať, že výnimka týkajúca sa ochrany hospodárskej a menovej politiky stanovená v článku 4 ods. 1 písm. a) druhej zarážke svojho rozhodnutia bola uplatniteľná, a ii) riadne oznámila svoje stanovisko sťažovateľovi prostredníctvom primeraného odôvodnenia.

19. Pokiaľ ide o uplatniteľnosť výnimky, na ktorú sa odvoláva ECB, ombudsman pripomína ustálenú judikatúru Súdneho dvora týkajúcu sa uplatňovania hmotnoprávných výnimiek týkajúcich sa verejného záujmu stanovených v článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001: „*inštitúcii sa musí priznať široká miera voľnej úvahy na účely určenia, či by zverejnenie dokumentov týkajúcich sa oblastí, na ktoré sa vzťahujú tieto výnimky, mohlo ohroziť verejný záujem*“, keďže „*takéto rozhodnutie o zamietnutí má zložitú a chýlostivú povahu, ktorá si vyžaduje osobitnú starostlivosť a kritériá stanovené v článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 sú veľmi všeobecné*“ [6] .

20. Po preskúmaní listu môže ombudsman potvrdiť, že ECB vo svojom stanovisku presne opísala jeho obsah. Okrem toho zastáva názor, že list obsahoval informácie, ktoré sa zdali byť veľmi citlivé, pričom poukázal na niekoľko vážnych slabých stránok talianskeho hospodárstva a ich možných dôsledkov; identifikácia najzraniteľnejších oblastí; a navrhuje opatrenia, ktoré by sa mohli naplánovať s cieľom odstrániť tieto nedostatky.

21. Zložitá hospodárska a trhovú situácia, ktorá prevládala v Taliansku v relevantnom čase (t. j. dátum zamietnutia opakovanej žiadosti), je záležitosťou verejnosti. Na základe kontroly listu ombudsman zastáva názor, že zverejnenie podrobnej analýzy ťažkostí v talianskom hospodárstve v relevantnom čase ECB by mohlo ohroziť záujmy tejto krajiny (a jej občanov) tým, že by ju vystavilo špekulatívnym hrozbám na finančných trhoch, čím by sa narušila jej hospodárska politika.

22. Ombudsman okrem toho uznáva význam otvorenej komunikácie medzi ECB a vládou členského štátu, ktorú zdôraznila samotná banka. Hoci tento záujem sám osebe nepostačuje na to, aby sa takéto oznámenia **vo všeobecnosti** a za každých okolností **vylúčili** z verejného povedomia, je však faktorom, ktorý treba zohľadniť pri **konkrétnom** posúdení oznámenia s cieľom zistiť, či by jeho zverejnenie skutočne ohrozilo oprávnené záujmy chránené rozhodnutím ECB o prístupe verejnosti k dokumentom [7] .

23. Za týchto okolností ombudsman uznáva, že nebolo neprimerané domnievať sa, ako to urobila ECB v čase, keď zamietla opakovanú žiadosť sťažovateľa, že zverejnenie listu, hoci aj čiastočne, mohlo vážne poškodiť záujmy chránené výnimkami stanovenými v článku 4 ods. 1 písm. a) rozhodnutia ECB o prístupe verejnosti k dokumentom.

24. Ombudsman poukazuje na to, že na tento záver nemôže mať vplyv skutočnosť, že list bol uverejnený vo významných talianskych novinách krátko po tom, ako sťažovateľ predložil svoju žiadosť o prístup. Domnieva sa, že judikatúra citovaná ECB v jej stanovisku (bod 13 vyššie) sa nezdá byť priamo relevantná v prejednávanej veci, pretože sa zaoberá záujmom jednotlivcov

podať žalobu o neplatnosť proti rozhodnutiu o zamietnutí prístupu k dokumentom, a najmä vylučuje možnosť, že zverejnenie požadovaného dokumentu treťou osobou by mohlo mať vplyv na takýto záujem. ECB však tiež tvrdila, že ak by bola povinná poskytnúť verejnosti prístup k dôvernému dokumentu, ktorý bol nezákonne sprístupnený treťou osobou, bola by nútená súhlasiť s nezákonným zverejnením *ex post*. Výsledkom by bolo povzbudenie tretích strán, aby zverejnili dôverné dokumenty bez povolenia. Ombudsman považuje toto stanovisko za rozumné.

25. Na rozdiel od článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001 článok 4 ods. 1 nestanovuje možnosť prevažujúceho verejného záujmu na zverejnení. Podľa slov Súdneho dvora [8] „*zo znenia článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 vyplýva, že **odmietnutie prístupu zo strany inštitúcie je povinné**, ak by zverejnenie dokumentu verejnosti poškodilo záujmy, ktoré toto ustanovenie chráni, bez toho, aby bolo v takom prípade potrebné ... vyvážiť* požiadavky spojené s ochranou týchto záujmov s požiadavkami vyplývajúcimi z **iných záujmov**“ (kurzívou zvýraznil generálny advokát). Táto judikatúra je analogicky uplatniteľná na článok 4 ods. 1 písm. a) rozhodnutia ECB o prístupe verejnosti k dokumentom, ktorého obsah je zhodný s obsahom článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia. Preto ani nariadenie č. 1049/2001, ani rozhodnutie ECB o prístupe k dokumentom neustanovujú, aby boli občania informovaní o opatreniach, ktoré ECB navrhla Taliansku, s ohľadom na to, že je potrebné chrániť záujmy stanovené v článku 4 ods. 1 písm. a) druhej zarážke uvedeného rozhodnutia.

26. Pokiaľ ide o odôvodnenie, ktoré ECB poskytla sťažovateľovi pri zamietnutí jeho pôvodnej, ako aj opakovanej žiadosti, ECB správne uviedla, že „*požiadavky odôvodnenia závisia od okolností každého prípadu*“ a že odôvodnenie musí zabrániť ohrozeniu citlivých záujmov chránených samotnou uplatnenou výnimkou. V prejednávanej veci však ombudsman zastáva názor, že jednoduchý odkaz na záujmy, ktoré by boli ohrozené, bez vysvetlenia, ktoré by spájalo prípadné poškodenie týchto záujmov s konkrétnym obsahom dokumentu, nepostačoval na splnenie požadovanej úrovne odôvodnenia.

27. Ombudsman však poznamenáva, že ECB počas vyšetrovania tejto sťažnosti preskúmala stanovisko, ktoré zaujala v reakcii na pôvodné a opakované žiadosti, a zosúladiť svoje pôvodné odôvodnenie s požadovaným štandardom. Podľa jej názoru totiž ECB vykonala konkrétne posúdenie obsahu listu a opísala ho dostatočne podrobne na to, aby poskytla predstavu o citlivosti tohto obsahu. ECB tiež vysvetlila dôvody zaslania listu talianskym orgánom, ako aj zámary, z ktorých vychádza. ECB tiež vysvetlila, prečo skutočnosť, že údajná kópia listu už bola zverejnená, neznamená, že banka bola povinná sprístupniť príslušný dokument. Tieto informácie spolu s posúdením rizík, ktoré by zverejnenie vyvolalo pre chránené záujmy, obsiahnuté v pôvodných odpovediach banky sťažovateľovi, objektívne umožňujú sťažovateľovi zistiť, prečo bolo zverejnenie v tomto prípade zamietnuté.

28. V rámci súdneho konania proti rozhodnutiu o zamietnutí prístupu k dokumentu je otázkou Súdneho dvora, či predmetné rozhodnutie zruší alebo nezruší. V tejto súvislosti Všeobecný súd rozhodol, že „[ak] *rozhodnutie obsahuje odôvodnenie nejakého druhu... toto odôvodnenie nie je možné rozpracovať a vysvetliť po prvýkrát ex post facto*“ pred Súdnym dvorom, s výnimkou výnimočných okolností. [9] Keďže ombudsman nemá právomoc zrušiť rozhodnutie, konanie

ombudsmana spĺňa iné kritériá ako súdne konanie a nemusí mať nevyhnutne rovnaký cieľ ako súdne konanie. V prejednávanej veci sa ombudsman domnieva, že by bolo užitočné kritizovať pôvodné odôvodnenie ECB týkajúce sa jej rozhodnutia zamietnuť opakovanú žiadosť. Ombudsman však uvedie ďalšiu poznámku ďalej, pričom ECB podnieti, aby sa pri odpovedi na žiadosti o prístup zamerala na kvalitu svojho odôvodnenia.

29. Vzhľadom na uvedené sa ombudsman domnieva, že neexistujú dôvody na ďalšie vyšetrenie prípadu.

B. Závery

Na základe vyšetrenia tejto sťažnosti ju ombudsman uzatvára týmto záverom:

Neexistujú dôvody na ďalšie vyšetrenie prípadu.

Sťažovateľ a ECB budú o tomto rozhodnutí informovaní.

Ďalšia poznámka

Ombudsman nabáda Európsku centrálnu banku, aby naďalej považovala sprístupnenie dokumentov verejnosti a odôvodnenie rozhodnutí o zamietnutí zverejnenia nielen za zákonné povinnosti, ale aj za príležitosti preukázať svoj záväzok voči zásade transparentnosti, a tým zvýšiť jej legitimitu v očiach občanov.

P. Nikiforos Diamandouros

V Štrasburgu 19. decembra 2012

[1] Rozhodnutie Európskej centrálnej banky 2004/258/ES zo 4. marca 2004 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskej centrálnej banky, Ú. v. EÚ L 80, 2004, s. 42.

[2] Článkom 228 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa európsky ombudsman splnomocňuje prijímať sťažnosti od európskych občanov týkajúce sa prípadov nesprávneho úradného postupu inštitúcií, orgánov, úradov alebo agentúr EÚ. Článok 263 ZFEÚ stanovuje právo jednotlivcov podať za určitých podmienok žalobu o neplatnosť proti aktom inštitúcií Únie, ktoré sa považujú za porušujúce právo Únie.

[3] ECB odkázala na rozsudky Súdu prvého stupňa zo 14. júla 2011, *Access Info Europe/Rada* (T-233/09, Zb. s. II-1073, bod 36), a z 13. júla 1998, *Svenska Journalistförbundet/Rada*

(T-174/95, Zb. s. II-2289, bod 69), pričom obe potvrdila, že žiadosť o prístup verejnosti nie je dotknutá skutočnosťou, že tento dokument bol uverejnený treťou osobou.

[4] ECB citovala tieto prípady: Vec C-122/94, *Komisija/Rada*, Zb. 1996, s. I-881, bod 29; Vec C-41/00 P *Interporc /Komisia*, Zb. 2003, s. I-2125, bod 55; Vec T-188/98 *Kuijer/Rada*, Zb. 2000, s. II-1959, bod 36; a spojené veci T-355/04 a T-466/04, *Co-Frutta/Komisija*, Zb. 2010, s. II-1, bod 100.

[5] Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, 2001, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331).

[6] Vec C-266/05 P *Sison/Rada*, Zb. 2007, s. I-1233, body 34 až 36; a rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. januára 2011, *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds GmbH/Komisija*, T-362/08, zatiaľ neuvverejnený v Zbierke, bod 104.

[7] Súdny dvor EÚ totiž jasne rozhodol, že pri spracovaní žiadosti o prístup k dokumentom musia inštitúcie vykonať osobitné preskúmanie každého dotknutého dokumentu. Samotná skutočnosť, že dokument sa týka záujmu chráneného výnimkou, sama osebe nestačí na odôvodnenie uplatnenia tejto výnimky. Naopak, dotknutá inštitúcia musí v zásade vysvetliť, ako by zverejnenie dokumentu mohlo konkrétne a účinne ohroziť záujem chránený uvedenou výnimkou. Okrem toho musí byť riziko narušenia chránených záujmov primerane predvídateľné, a nie čisto hypotetické. Vec C-506/08 P *Švédsko/MyTravel a Komisia*, rozsudok z 21. júla 2011, zatiaľ neuvverejnený v Zbierke, bod 76; Vec T-250/08 *Bachelor/Komisija*, rozsudok z 24. mája 2011, zatiaľ neuvverejnený v Zbierke, bod 78; Rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. marca 2009, *Borax Europe/Komisija*, T-166/05, zatiaľ neuvverejnený v Zbierke, bod 88; Spojené veci C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P *Švédsko a i./API a Komisia*, Zb. 2010, s. I-8533, bod 72; Spojené veci C-39/05 P a C-52/05 P *Švédsko a Turco/Rada*, Zb. 2008, s. I-4723, bod 43; Vec T-2/03 *Verein für Konsumenteninformation/Komisija*, Zb. 2005, s. II-1121, bod 69; Rozsudok *Sison/Rada*, už citovaný v poznámke pod čiarou 6, bod 75.

[8] Rozsudok *Sison/Rada*, už citovaný v poznámke pod čiarou 6, bod 46; Spojené veci T-3/00 a T-337/04 *Pitsiorlas/Rada a ECB*, Zb. 2007, s. II-4779, bod 227.

[9] Pozri rozsudok *Pitsiorlas/Rada a ECB*, už citovaný v poznámke pod čiarou 8, bod 278.